

1895-02-08

AFSENDER

Lise Bruhn

MODTAGER

Christine Mackie

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen er skrevet øverst s. 1

Generel kommentar:

Christine Mackie, f. Warberg, og Thomas Bredsdorff var forlovet 1894-1895. De blev ikke gift.

Afsendersted:

Forhåbningsholms Allé 24

Afsenderinfo (lakstempel, adresse m.m.):

Adressen er skrevet øverst s. 1

Modtagersted:

Odense, Absalonsgade 3

Modtagerinfo (udskrift, tilskrift m.m.):

Adressen er skrevet på kuverten

Omtalte personer:

Thomas Bredsdorff

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB2659

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Louise Brønsted

DOKUMENTINDHOLD

Hvis Christine Mackie og Thomas Bredsdorff skal finde fred og glæde sammen, må de først en smertefuld kamp igennem. Det lyder umuligt, men Vorherre kan udrette alt. Christine sagde en dag, at da hun oplevede Thomas' åndelige retning, forsøgte hun at blive bevidst om sin egen. Christine ser for meget på forskellene de to imellem, men forskellige naturer finder tit sammen.

Christine må ikke blive vred over brevet. Lise Bruhn holder blot så meget af Thomas og pines af at se ham lide.

TRANSSKRIFTION

[På kuvertens forside:]

Frøken Christine Warberg.

Musiklærerinde

Absalonsgade, 3.

Odense.

[På kuvertens bagside:]

10-2-95

[I brevet:]

Forhåbningsholms Allé 24

8-2-95.

Kære Christine Warberg!

Skønt jeg er en stymper til at skrive og mine øjne er så dårlige at jeg knap kan se, hvad jeg skriver, så har jeg dog lyst til at prøve på at sende Dem par ord.

Min stakkels, lille pige, hjælpe Dem ved jeg godt, jeg ikke kan, men jeg vil gerne, De skal vide, hvor hvor ["hvor" overstreget] inderligt og varmt jeg føler for Dem i Deres store vånde, for det er det, en af de sværeste, vi kan komme i. Det er åbenbart, at skal der komme fred og glæde for Dem og Thomas Bredsdorff, bliver det først gennem smertende kamp. Jeg kan i grunden godt forstå, at det for Dem må stå som umuligt at nå til glæde, man kan ikke tro, at man i så meget kan blive en anden, men jeg véd, at Vorherre kan gøre langt underligere ting. Bliv ikke vred eller forargret over, at jeg siger dette, det er ikke for at plage Dem, men jeg véd, det er sandt. Ikke heller vil jeg komme med beviser, hvad der er det for mig, kan jo på ingen måde være det for Dem. I vor lille samtale sagde De noget, som stadig kommer op hos mig, nemlig at da De mærkede Bredsdorffs halvåndelige retning, prøvede De på at klare Deres eget standpunkt; sådan opfattede jeg i al fald Deres ord. Kære Christine, må jeg have lov til at sige et par ord herom? Husk, jeg duer ikke til at skrive, men det er, som

noget græder i mig ved at tænke på, hvor hårdt og strængt De har det.

Mon De ikke er gået en fejl vej og har forstørret forskellen mellem Dem? Vores følelser er jo som oftest meget lidt bevidst begrundet ved fornuften, når vi så med _ængstelse_ vil analysere dem, kan vi snart imod vor egen vilje helt bortraisonnere dem, især jo ængsteligere vi er for ikke at være sanddru. Er følelsen dyb og inderlig, kan den jo bestå, måske vokse, men i mange tilfælde tager den skade; mister sin frimodige tillid; er følelserne bare svage, måske kun en lille begyndelse må den svinde for en sådan ængstelig analyse, det har jeg oplevet så ofte. De må ikke ["ikke" overstreget] tro, at jeg godt ved, der kan siges meget herimod, som jeg måske nok kunde tage op, men jeg har kun villet antyde min tanke. Vel forstår jeg nok, at det egentlig vanskelige mellem Dem og B. ser ud som en kløft mellem to forskellige naturer, men vi ser jo de mest forskellige naturer ofte mødes i livsopfattelsen i store træk, ligesom vi ser samme slags naturer få hel modsatte sider, hvor opdragelse og udvikling kan have sat dem. Jeg mener nu rigtignok, at Bredsdorffs hele retning brænder stærkt i hans naturlige anlæg, hvortil så kommer opdragelse og forhold, og jeg tror, at kom han til at gå en anden vej, vilde han svækkes og rimeligvis gå åndelig og sjælelig til grunde. Det kan jo se ud, som jeg mente, De kunde og skulde gøre vold på Deres natur. Det vilde aldrig føre til noget godt, det forstår De vel nok er langt fra min tanke; men det står for mig, som Deres hele udvikling ikke så meget har sin rod i Deres natur som i påvirkning, er dels ældre men især nyere, som har knyttet sig til og fået støtte i den gamle og måske i en ængstelig sandhedssøgende [ulæseligt ord] vej.

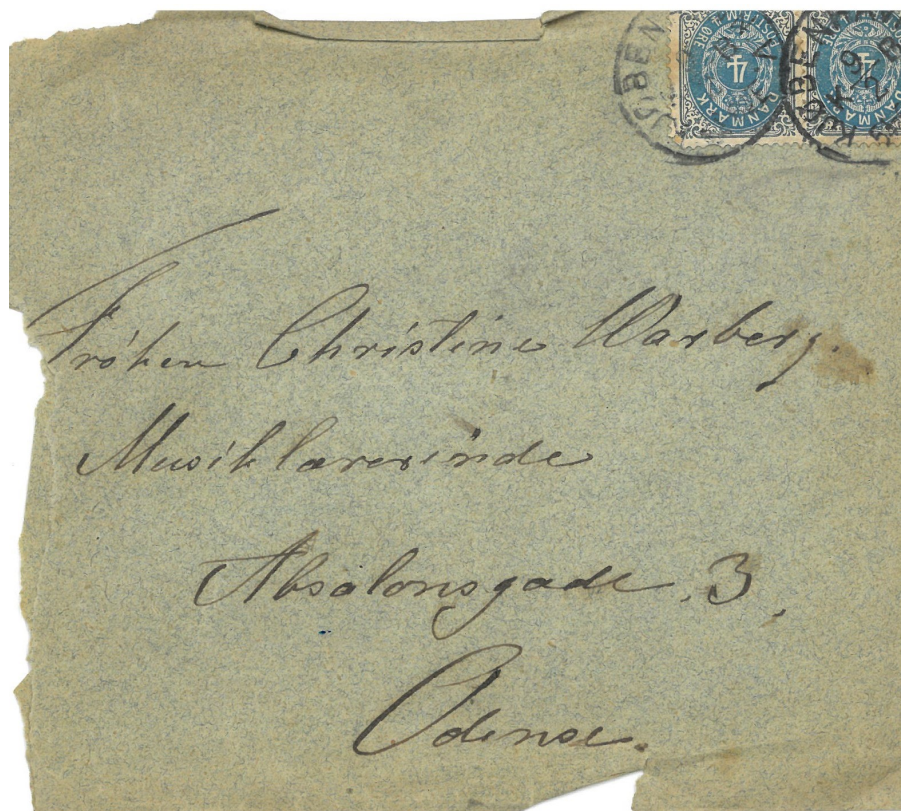
Bliv nu ikke ked af mit skriveri, kære lille Christine. Jeg ved godt, jeg skriver nøgternt og tørt, skønt det er ment så hjærteligt og varmt. Det er ikke alene det, at jeg holder så hjærtelig af Bredsdorff, at det er en smærte for mig at se ham lide, men skønt jeg jo har talt så lidt med Dem, synes jeg, jeg kender lidt til Dem og vil så gerne vise Dem kærlighed og deltagelse.

Lise Bruhn

Tak for den venlige hilsen.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Fruen Christine Marberg

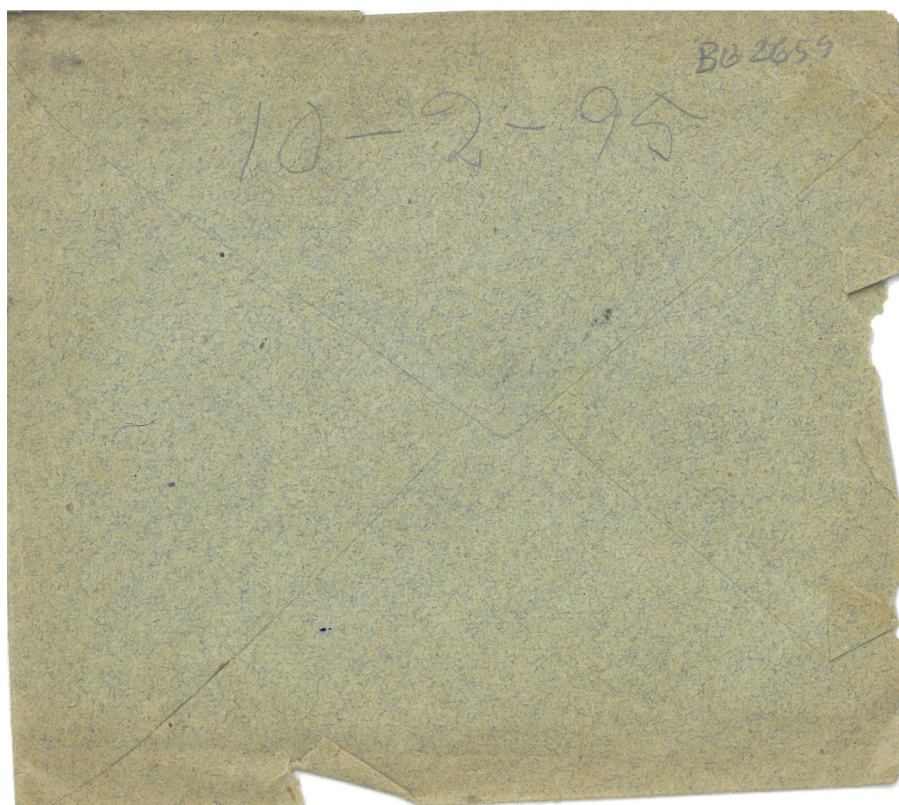
Musiklærersinde

Abalongsgade 3,

Odense.

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

Forhænderingsskema No. 29

8-2-95.

Kære Christine Warberg!
Skønt jeg er en styresper til at
skrive og mine øjne er så dårlige, at
jeg knap kan se, hvad jeg skriver,
så har jeg dog lyst til at præsentere
for at sende Dem for ord.
Min stakkels, lille pige, hjælpe Dem
være jeg godt, jeg ikke kan, men jeg
vil gerne, De skal vide, hvad ~~den~~
indesl. og varmt jeg føler for Dem
i Deres store vandre, for det er det,
om og de svarer, vi kan komme
i. Det er åbenbart, at skal det komme,
me fred og glæde for Dem og Thomas
Dorndorff, bliver det fort gennem
en hvide kasse. Jeg har i grunden

BB 2659

lige analyse, det har jeg aflært os' aff,
Du må ikke tro, at jeg godt ved, der kan
vige meget herimod, som jeg måske nok
hendes tage op, men jeg har hende villet
antage mine tanker.

Det forstår jeg nok, at det egentlig var
skellige mellem Dem og E. ser ud som
en bløft mellem to forskellige naturer,
vi, men vi ser jo dem mest forskellige
naturer ofte mødes i Livsaffættelsen
i store trod, ligesom vi ser samme
slags naturer på hin modsatte
sider, hvor opdragelse og udvikling
har været det samme. Jeg mener nu
rigtig nok, at Brodersdorffs hele ord,
minde kendes stærkt i hans nater
lige anlæg, hvortil os' hørner op,
dragelse og forhold, og jeg tror, at
hans hær til at gøre en anden vej,
ville han svække og rimeligvis
gø' anbelig og jævelig til grunde.

Det kan ja ses ud, som jeg
menter, De kunde og skulde gøre
volds på Deres natur. Det vilde
aldrig gøre til noget godt, det
forstår De vel nok er langt fra
min tanke, imen det står for
mig, som Deres hils udvælgelse
ikke så meget har sin værdi.
Deres natur som i påvisning
er det aldrig mere i en ny,
som har knyttet sig til og fort
statte i den gamle og mask
i en angstelig sandhedsvej
ad sig selv.

Eller nu alle bed af mit
skrivni, hør. lille Christine.

Jeg ved godt, jeg skriver noget
kort, skønt det er ment så hjerteligt
og varmt. Det er ikke alene det, at
jeg holder så hjertelig af Bredsdalff.